

prima instanță: D. Sușchevici
instanța de apel: N. Traciuc, M. Anton, I. Cotruță

nr. 3ra-1452/15

ÎNCHEIERE

28 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Tamara Chișca-Doneva
Valentina Clevadi

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Iurie Parpauț, reprezentat de avocatul Liuba Tcacenco

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Iurie Parpauț împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2015 prin care a fost respins apelul declarat de Iurie Parpauț și menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 29 decembrie 2014, prin care a fost respinsă acțiunea

constată:

La 26 iunie 2015, Iurie Parpauț a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal al RM cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că la 27 august 2011, dânsul a importat în RM, prin biroul vamal Leușeni, un autovehicul pentru transportul mărfurilor de marca „Renault Megane”, fabricat în anul 2002, procurat din Franța de la o companie poștală.

Susține că a trecut toate procedurile vamale, prezentând actele de proveniență în original, unde era indicat că mijlocul de transport menționat este autovehicul pentru transportul mărfurilor, a fost verificată identitatea mijlocului de transport și achitate toate taxele vamale în acest sens.

Afirmă că anterior devamării, autovehiculul a fost supus unei expertize tehnice în rezultatul căreia a fost întocmit raportul de constatare tehnico-științific din 25 august 2011, prin care a fost stabilit că mijlocul de transport de marca „Renault Megane” cu numărul de caroserie VF1JAA50E27041467 importat din Franța, tipul caroseriei universal, motorul diesel, masa totală de 2010 kg - conform clasificării internaționale, caracteristicilor, funcționalității și destinației, corespunde poziției 8704 - autovehicule pentru transportul mărfurilor.

Susține că după devamare, în termenul stabilit, la 16 septembrie 2011, acest autovehicul a fost înmatriculat la Biroul de înmatriculare Tehnică, primind numere

de înmatriculare și certificatul de înmatriculare nr. 110307476 din 07 octombrie 2011.

Mai notează că a primit și testarea tehnică pentru 1 an, deoarece, reieșind din particularitatea serviciului, el este nevoit să se afle anul împrejur peste hotarele RM, cu excepția concediului, iar în anul 2013, dânsul nu s-a folosit de autovehiculul în cauză, ultimul fiind parcat în garajul părinților lui.

La 22 mai 2014, tatăl reclamantului s-a apropiat de un centru de testare auto, dar i s-a refuzat efectuarea testării și i s-a comunicat că ceva nu este în ordine cu certificatul de înmatriculare, deoarece este anulat, fără să-l informeze în baza la ce a fost anulat.

Afirmă că la 01 iunie 2014, prezentându-se la BIT pentru a clarifica situația, tatălui recurentului i s-a comunicat că anularea certificatului de înmatriculare nr. 110307476 din 07 octombrie 2011 a fost efectuată în baza unui ordin al Serviciului Vamal al RM.

Menționează că despre circumstanțele expuse, dânsul a fost informat de către tatăl său, la 01 iunie 2014 prin telefon, ulterior, a întocmit o cerere prealabilă către Serviciul Vamal al RM, prin care a solicitat anularea ordinului nr. 387-0 din 19 decembrie 2011, a expediat-o în Moldova, ultima fiind înregistrată la Serviciul Vamal al RM sub numărul 10479, la 09 iunie 2014.

Relatează că la 16 iunie 2014, prin poștă a primit răspuns la cererea prealabilă și anume, scrisoarea nr. 28-11/8736 din 13 iunie 2014, prin care i s-a refuzat anularea ordinului contestat din motivul omiterii termenului de contestare, fără să i se solicite prezentarea oricăror acte suplimentare.

Afirmă că la importul autovehiculului a respectat cu strictețe toate cerințele legislației în vigoare și a colaboratorilor vamali, expunând mijlocul de transport unei expertize tehnice, prezentând actele de proveniență în original și achitând toate impozitele, inclusiv taxele vamale în acest sens.

Consideră că scrisorile primite de la SRL „Continent” din 22 noiembrie 2011 și SRL „DAAC - Autosport” din 07 noiembrie 2011 indicate în ordinul contestat nu pot fi motiv legal de anulare a adeverințelor vamale și în special, adeverința vamală nr. 0248438 din 27 august 2011.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 16 Legea contenciosului administrativ, art. 277, 278 CPC, art. 6 pct. 1 CEDO.

Solicită repunerea în termenul de contestare și calcularea lui din 01 iunie 2014, ziua când a aflat prin intermediul telefonului, despre existența ordinului nr. 387-0 din 19 decembrie 2011, anularea ordinului Serviciului Vamal al RM nr. 387-0 din 19 decembrie 2011.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 29 decembrie 2014 a fost repus în termen Iurie Parpauț la depunerea cererii împotriva Serviciului Vamal al RM cu privire la anularea ordinului nr. 387-0 din 19 decembrie 2011 și respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2015 a fost respins apelul declarat de Iurie Parpauț și menținută hotărârea primei instanțe.

La 02 septembrie 2015, Iurie Parpauț, reprezentat de avocatul Liuba Tcacenco a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând

admiterea acestuia, casarea deciziei recurate, cu restituirea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău în alt complet de judecată sau casarea parțială a hotărârii primei instanțe și casarea totală a deciziei recurate, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Susține că instanța de apel neîntemeiat a examinat apelul în lipsa lui sau a reprezentantului său, Liuba Tcacenco.

Indică că despre ședința de judecată din 02 iulie 2015, dânsul nu a fost informat în nici un mod.

Relatează că anterior au fost numite două ședințe, la 23 aprilie 2015 și 28 mai 2015, la care avocatul Liuba Tcacenco s-a prezentat, însă ambele ședințe de judecată au fost amânate, deoarece judecătorul lipsea de la serviciu în legătură cu buletinul de boală.

Menționează că la 28 mai 2015, când a fost amânată ședința, părțile nu au fost informate pentru ce dată va fi următoarea ședință, deoarece nu se cunoștea când judecătorul va reveni din concediul medical, fiind informați că vor fi citați adăugător.

Consideră că atât instanța de fond, cât și instanța de apel au emis o hotărâre motivată unde sunt expuse doar circumstanțele cauzei și fără a motiva legal refuzul de a anula ordinul Serviciului Vamal al RM nr. 387-0 din 19 decembrie 2011.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Iurie Parpauț,

reprezentat de avocatul Liuba Tcacenco, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, nu poate fi reținut nici argumentul recurentului precum că instanța de apel a examinat apelul în lipsa lui sau a reprezentantului său, Liuba Tcacenco, fără a fi citați.

Or, conform prevederilor art. 100 alin. (3) CPC, în cazul amânării judecării cauzei, nu este necesară citarea participanților la proces prezenți la ședință. Participanții la proces care au fost citați și nu au participat la ședința de judecată la care a fost amânată judecarea cauzei vor putea invoca lipsa citării ulterioare numai în cazul în care vor demonstra că au fost în imposibilitatea de a cunoaște data judecării cauzei.

Iar potrivit dispozițiilor art. 102 alin. (4)¹) CPC, participanții la proces înștiințați în mod legal o dată nu pot invoca necitarea lor pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară.

Având în susținere prevederile legale menționate, se constată recurentul Iurie Parpauț nu mai poate invoca necitarea lui pentru ședința de judecată din 02 iulie 2015, or, materialele dosarului denotă incontestabil că acesta a fost citat pentru ședința de judecată din 23 aprilie 2015, fapt confirmat prin avizul de recepție (f. d. 93), iar pentru ședința de judecată din 28 mai 2015, a fost înștiințat reprezentantul lui - avocatul Liuba Tcacenco, fapt confirmat prin recipisă (f. d. 99).

Iar conform prevederilor art. 75 alin. (4) CPC, actele procedurale efectuate de reprezentant în limitele împuternicirilor sale sunt obligatorii pentru persoana reprezentată în măsura în care ele ar fi fost efectuate de ea însăși. Culpă reprezentantului este echivalentă culpei părții.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Iurie Parpauț, reprezentat de avocatul Liuba Tcacenco, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Iurie Parpauț, reprezentat de avocatul Liuba Tcacenco ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Iurie Parpauț, reprezentat de avocatul Liuba Tcacenco se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Valentina Clevadi